

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1453/2018
29.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ... чији је пуномоћник Душан Вујошевић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1.1804/2017 од 06.02.2018. године, у седници од 29.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1.1804/2017 од 06.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1. 107/15 од 23.03.2017. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се поништи као незаконито решење туженог бр. .. од 26.10.2011. године, којим јој је отказан уговор о раду и тужени обавезе да је врати на рад и распореди на одговарајуће послове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1.1804/2017 од 06.02.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужиле је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, јер су у другостепеној

пресуди оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 396. став 1. ЗПП. Ревизијом се указује на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија не може поднети, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог била запослена од 1995. године, а побијаним решењем од 25.10.2011. године, отказан јој је уговор о раду услед технолошких, економских и организационих промена, уз исплату отпремнине од 193.272,73 динара, која је извршена на дан престанка радног односа. Утврђено је да је дана 20.10.2011. године, тужени донео одлуку којом је утврђено постојање технолошког вишка од 10% запослених на неодређено време у оквиру периода од 30 дана, због технолошких, економских и организационих промена, и да ће се запосленима који су том одлуком обухваћени отказати уговор о раду. Наведено је да се запосленима није могао обезбедити премештај код другог послодавца, преквалификација, доквалификација или рад са непуним радним временом. Дана 21.10.2011. године, тужила је потписала изјаву у којој је навела да жели да раскине радни однос код туженог због проглашења технолошким вишком, да је сагласна да јој радни однос престане дана 21.10.2011. године, и да прихвата исплату отпремнине у износу од 193.272,73 динара, те да нема никаквих потраживања према туженом. Другом изјавом датом истог дана, тужила се сагласила да јој се по основу престанка радног односа код туженог са 21.10.2011. године исплати отпремнина у наведеном износу до 26.10.2011. године, да прихвата критеријуме и поступак за утврђивање вишка запослених и да нема више никаквих потраживања из радног односа према послодавцу. Обе изјаве садрже констатацију да их је тужила дала при пуној свести и без принуде. Утврђена отпремнина тужили је уплаћена одмах по потписивању ових изјава дана 21.10.2011. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се поништи решење туженог којим му је отказан уговор о раду и тужени обавезе да је врати на рад.

Према члану 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05...54/09), послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Тужила је одмах након доношења одлуке туженог којим је утврђено постојање технолошког вишка потписала две изјаве из чије садржине произилази да жели да јој радни однос код туженог престане као технолошком вишку, да се саглашава са висином понуђене отпремнине, која јој је одмах затим и исплаћена и да је обе изјаве дала при пуној свести и без принуде. Тужила током поступка није доказала да су ове изјаве дате уз постојање мана воље у смислу чл. 60-65. Закона о облигационим односима, а из исказа сведока саслушаних у првостепеном поступку утврђено је да је сваком раднику, па и тужили, било омогућено да прочита дате изјаве и да су били упознати са њиховим последицама у односу на радно правни статус. Из изнетог произилази да је тужила код туженог током поступка решавања вишка запослених без мана воље дала изјаву којом пристаје на престанак радног односа уз исплату стимулативне отпремнине, па је правилан

закључак нижестепених судова да је побијано решење законито и тужени није у обавези да тужиљу врати на рад.

С обзиром на наведено, неосновани су ревизијски наводи да доношењу побијаног решења није претходила законита отказна процедура. Наводима ревизије којима се указује на постојање мана воље, оспорава се утврђено чињенично стање, противно одредби члана 407. став 2. ЗПП, а целисходност одлуке туженог о технолошким, организационим и економским променама суд није надлежан да испитује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић